

ΡΕΪΜΟΝΤ ΚΑΡΒΕΡ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΕΠΙΜΕΤΡΟ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ

ΛΟΙΠΟΝ, ΘΑ ΠΑΨΕΙΣ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ;

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΟΥ RAYMOND CARVER.....	7
Χοντρός	15
Γείτονες	22
Η ιδέα.....	30
Δεν είναι αυτοί ο άντρας σου	36
Είστε γιατρός;	45
Ο πατέρας.....	55
Δεν είπε κανείς τίποτα	58
Εξήντα εκτάρια	78
Τι γίνεται στην Αλάσκα;	94
Νυχτερινό σχολείο.....	110
Συλλέκτες.....	118
Τι κάνετε στο Σαν Φρανσίσκο;.....	127
Η γυναίκα του φοιτητή	138
Ελάτε στη θέση μου.....	149
Ο Τζέρι, η Μόλι και ο Σαμ.....	170
Γιατί, αγόρι μου;	187
Οι πάπιες	194
Τι λες γι' αυτό;	202
Ποδήλατα, μύες, τσιγάρα	212
Τι συμβαίνει;	225
Σινιάλα	237
Λοιπόν, θα πάψεις, σε παρακαλώ;	246
ΕΠΙΜΕΤΡΟ: Raymond Carver: Η τέχνη της επιβίωσης	273

Χοντρός

Να 'μαστε λοιπόν με καφέ και τσιγάρα στις φίλης μου της Ρίτας, να της λέω τα καθέκαστα.

Ακούστε τι της λέω.

Είναι αργά το βράδυ μιας Τετάρτης που δε λέει να τελειώσει, όταν ο Χερμπ καθίζει τον χοντρό σ' ένα απ' τα τραπέζια μου.

Αυτός ο χοντρός είναι ο πιο χοντρός άνθρωπος που έχω δει ποτέ μου, αν και είναι αρκετά καλοβαλμένος και ντυμένος στην πένα. Τα πάντα πάνω του είναι πελώρια. Εκείνα όμως που είχαν χαραχτεί στη μνήμη μου ήταν τα δάχτυλά του. Καθώς στέκομαι στο διπλανό τραπέζι να πάρω παραγγελία από ένα ηλικιωμένο ζευγάρι, το πρώτο πράγμα που παρατηρώ είναι τα δάχτυλά του. Δείχνουν τρεις φορές τα δάχτυλα ενός κανονικού ανθρώπου – μεγάλη, χοντρά, αφράτα δάχτυλα.

Περνάω απ' τα υπόλοιπα τραπέζια μου, μια παρέα από τέσσερις επιχειρηματίες, πολύ απαιτητικοί, άλλη μια με τέσσερα άτομα, τρεις άντρες και μια γυναίκα, και το ηλικιωμένο ζευγάρι. Ο Λέανδρος έχει ήδη φέρει νερό στον χοντρό, κι εγώ του δίνω όσο χρόνο θέλει, μέχρι να αποφασίσει για τα περαιτέρω.

Καλησπέρα, του λέω. Να σας εξυπηρετήσω; του λέω.

Ρίτα, ήταν πελώριος, αληθινά πελώριος.

Καλησπέρα, μου λέει. Χαίρετε. Ναι, μου λέει. Νομίζω, είμαστε έτοιμοι να παραγγείλουμε τώρα, λέει.

Μιλούσε έτσι, μ' αυτόν τον τρόπο – παράξενα, καταλαβαίνεις. Και κάθε τρεις και λίγο, φυσούσε και ξεφυσούσε τη μύτη του.

Θα έλεγα να αρχίζαμε με σαλάτα του Καίσαρα, λέει. Και στη συνέχεια, ένα πιάτο σούπα με εξτρά ψωμί και βούτυρο, σας παρακαλώ. Θα έλεγα και τα παιδάκια, μου λέει. Και ψητή πατάτα με ξινή σάλτσα. Για επιδόρπιο βλέπουμε αργότερα. Σας ευχαριστώ πολύ, μου λέει, και μου επιστρέφει τον κατάλογο.

Θέέ μου, Ρίτα, πού να 'βλεπες εκείνα τα δάχτυλα.

Τρέχω στην κουζίνα και περνάω την παραγγελία στον Ρούντι που την παίρνει στραβομουτσουνιάζοντας. Ξέρεις τώρα ο Ρούντι. Έτσι είναι ο Ρούντι πάνω στη δουλειά.

Καθώς βγαίνω απ' την κουζίνα, η Μάργκο – σου έχω πει για τη Μάργκο; Αυτή που έχει βάλει στο μάτι τον Ρούντι; Μου λέει η Μάργκο, ποιος είναι αυτός ο χοντρομπαλάς, ο δικός σου; Τι βόδι!

Τώρα, αυτό είναι μέρος της ιστορίας. Πιστεύω πως πραγματικά είναι μέρος της ιστορίας.

Ετοιμάζω τη σαλάτα του Καίσαρα εκεί μπροστά του, εκείνος να παρακολουθεί την κάθε μου κίνηση, αλείφοντας στο μεταξύ φέτες βούτυρο και τακτοποιώντας τις σε μian άκρη, φυσώντας και ξεφυσώντας όλη την ώρα. Εν πάση περιπτώσει, είμαι τόσο στην τσίτα, που ρίχνω το ποτήρι με το νερό πάνω του.

Λυπάμαι πολύ, του λέω. Πάντα έτσι γίνεται, όταν βιάζεσαι. Λυπάμαι πολύ, του λέω. Είστε εντάξει; του λέω. Θα φωνάξω αμέσως τον μικρό να καθαρίσει.

Δεν είναι τίποτα, λέει. Εντάξει είμαι, λέει, και ξεφυσάει. Μη στενοχωριέστε, εντάξει είμαστε, λέει. Χαμογελάει και κουνάει το χέρι του, καθώς πάω να φωνάξω τον Λέανδρο, κι όταν επιστρέφω

για να σερβίρω τη σαλάτα, βλέπω ότι ο χοντροός έχει καταβροχθίσει όλο το ψωμί με το βούτυρο.

Λίγο αργότερα, όταν του ξαναφέρνω ψωμί, έχει αποτελειώσει και τη σαλάτα. Έχεις δει πόσο είναι μια σαλάτα του Καίσαρα;

Είστε πολύ ευγενική, μου λέει. Αυτό το ψωμί είναι θεσπέσιο, λέει.

Σας ευχαριστώ, του λέω.

Πραγματικά, είναι πολύ καλό, λέει, και το εννοώ. Δεν απολαμβάνουμε τακτικά τέτοιο ψωμί, λέει.

Από πού είστε; τον ρωτάω. Δεν νομίζω να σας έχω ξαναδεί, του λέω.

Δεν είναι και από τις φάτσες που ξεχνιούνται εύκολα, χαχάνισε η Ρίτα.

Από το Ντένβερ, μου λέει.

Δεν συνεχίζω την κουβέντα, αν και με τρώει η περιέργεια.

Η σούπα σας έρχεται σε λίγα λεπτά, κύριε, του λέω, και πηγαίνω να τσεκάρω πώς παν τα πράγματα στην παρέα με τους τέσσερις επιχειρηματίες, τους πολύ απαιτητικούς.

Καθώς του σερβίρω τη σούπα, βλέπω ότι το ψωμί έχει εξαφανιστεί και πάλι. Χώνει την τελευταία μπουκιά στο στόμα του.

Πιστέψτε με, λέει, δεν τρώμε πάντα έτσι, λέει. Ξεφυσάει. Να μας συγχωρείτε, λέει.

Μη σας απασχολεί καθόλου αυτό, σας παρακαλώ πολύ, λέω. Μου αρέσει να βλέπω έναν άντρα να τρώει και να το απολαμβάνει, του λέω.

Δεν ξέρω, λέει. Μάλλον αυτό είναι. Ξεφυσάει. Τακτοποιεί την πετσέτα του. Έπειτα πιάνει το κουτάλι του.

Θεέ μου, τι χοντροός! λέει ο Λέανδρος.

Αυτό δεν αλλάζει, λέω, γι' αυτό σκάσε.

Φέρνω άλλο ένα πανεράκι ψωμί και βούτυρο. Πώς ήταν η σούπα σας; λέω.

Σας ευχαριστώ, ωραία, μου λέει. Πολύ ωραία, λέει. Σφουγγίζει

τα χείλη και σκουπίζει το πιγούνι του. Κάνει ζέστη εδώ μέσα ή εμένα μου φαίνεται; λέει.

Όχι, όντως κάνει ζέστη, λέω.

Να βγάλουμε καλύτερα το σακάκι μας, λέει.

Ελάτε, βγάλτε το, του λέω. Πρέπει να νιώθει κανείς άνετα, λέω.

Αυτό είν' αλήθεια, λέει. Αυτό κι αν είναι αλήθεια, λέει.

Βλέπω όμως μετά από λίγο ότι εξακολουθεί να φοράει το σακάκι του.

Οι μεγάλες μου παρέες έχουν τώρα φύγει, όπως και το ηλικιωμένο ζευγάρι. Το μαγαζί αδειάζει. Την ώρα που σερβίρω στον χοντρό τα παιδάκια και την ψητή πατάτα, καθώς και λίγο ακόμα ψωμί με βούτυρο, είναι ο μόνος που έχει μείνει.

Ρίχνω μπόλικη ξινή σάλτσα στην πατάτα του. Γαρνίρω τη σάλτσα του με μπέικον και φρέσκο κρεμμύδι. Του φέρνω κι άλλο ψωμί με βούτυρο.

Όλα εντάξει; τον ρωτάω.

Τέλεια, μου λέει και ξεφυσάει. Εξαιρετικά, λέει, σας ευχαριστώ, και ξεφυσάει και πάλι.

Απολαύστε το δείπνο σας, λέω. Σηκώνω το καπάκι της ζαχαριέρας και κοιτάω μέσα. Κουνάει το κεφάλι του και εξακολουθεί να με κοιτάζει, μέχρι που απομακρύνομαι.

Ξέρω τώρα πως κάτι γύρευα. Δεν ξέρω όμως τι.

Τι γίνεται με τον σαπιοκοιλιά σου; Αυτός θα σε ξεποδαριάσει, λέει η Χάριет. Την ξέρεις τη Χάριет.

Για επιδόρπιο, λέω στον χοντρό, υπάρχει Πράσινο Φανάρι Σπέσιαλ*, που είναι πουτίγκα με κρέμα, ή τσιζ κέικ, ή παγωτό βανίλια, ή ανανάς σερμπέτι.

Δεν σας καθυστερούμε, όμως; λέει ξεφυσώντας με ανήσυχο βλέμμα.

* Πράσινο Φανάρι: ήρωας των αμερικάνικων κόμικς.

Καθόλου, λέω. Ούτε κουβέντα, λέω. Με την άνεσή σας, λέω. Θα σας φέρω λίγο ακόμη καφέ, ώσπου να αποφασίσετε.

Θα είμαστε ειλικρινείς μαζί σας, λέει. Ανακάθεται στην καρέκλα του. Θα προτιμούσαμε το Σπέσιαλ, αλλά θα παίρναμε επίσης και το παγωτό βανίλια. Με λίγες σταγόνες σιρόπι σοκολάτας, παρακαλώ. Σας είχαμε προειδοποιήσει ότι πεινούσαμε, λέει.

Πηγαίνω στην κουζίνα να ετοιμάσω η ίδια το επιδόρπιο, και ο Ρούντι μού λέει, η Χάριετ λέει πως σου έλαχε ένας χοντρομπαλάς απ' το τσίρκο. Αλήθεια λέει;

Ο Ρούντι έχει βγάλει τώρα την ποδιά και τον σκούφο του, καταβαίνεις τώρα.

Ρούντι, είναι χοντρός, αλλά δεν είναι μόνο αυτό.

Ο Ρούντι βάζει απλώς τα γέλια.

Μου φαίνεται ότι ψιλογουστάρει τα χοντρά, λέει.

Ρούντι, για μάζεψε τη γλώσσα σου, λέει η Τζόαν, που μπαίνει αυτήν τη στιγμή στην κουζίνα.

Αρχίζω να ζηλεύω, λέει ο Ρούντι στην Τζόαν.

Σερβίρω το Σπέσιαλ στον χοντρό και βάζω δίπλα κι ένα μεγάλο μπολ παγωτό βανίλια με σιρόπι σοκολάτας.

Ευχαριστούμε, λέει.

Παρακαλώ, παρακαλώ, λέω – κι ένα συναίσθημα με κυριεύει.

Είτε το πιστεύετε είτε όχι, δεν τρώμε πάντα έτσι.

Εγώ όσο κι αν φάω, δεν βάζω κιλό πάνω μου, λέω. Θα 'θελα να παχύνω λίγο, λέω.

Όχι, λέει. Αν ήταν στο χέρι μας, δεν θα το θέλαμε. Αλλά δεν είναι, βλέπετε.

Έπειτα πιάνει το κουτάλι του κι αρχίζει να τρώει.

Και μετά; λέει η Ρίτα, ανάβοντας ένα απ' τα τσιγάρα μου και τραβώντας την καρέκλα της στο τραπέζι. Αυτή η ιστορία αρχίζει να αποκτά ενδιαφέρον, λέει.

Αυτό είν' όλο. Δεν έχει άλλο. Τρώει τα επιδόρπιά του και φεύ-

γει, κι έπειτα εγώ με τον Ρούντι πάμε σπίτι. Τι χοντρομπαλάς, λέει ο Ρούντι και τεντώνεται όπως όταν είναι κουρασμένος. Έστε-ρα βάζει τα γέλια και συνεχίζει να βλέπει τηλεόραση.

Βάζω να βράζει νερό για τσάι και κάνω ένα ντους. Βάζω το χέρι στη μέση μου και σκέφτομαι τι θα γινόταν αν είχα παιδιά κι ένα απ' αυτά κατέληγε να γίνει έτσι, τόσο χοντρό.

Ρίχνω το νερό στην τσαγιέρα, τακτοποιώ τα φλιτζάνια, τη ζαχαριέρα, την κρέμα γάλακτος και πάω το δίσκο στον Ρούντι. Δες και το είχε στο μυαλό του, ο Ρούντι λέει, ήξερα έναν χοντρό κάποτε, δύο για την ακρίβεια, πραγματικά πολύ χοντρούς, όταν ήμουν παιδί. Θεέ μου, σκέτοι κουβάδες. Δεν θυμάμαι πώς τους έλεγαν. Χοντρός, αυτό ήταν το μόνο όνομα αυτού του παιδιού. Χοντρό τον λέγαμε, αυτό το παιδί που έμενε δίπλα μας. Ήταν γειτονόπουλο. Το άλλο παιδί ήρθε στη γειτονιά αργότερα. Τον έλεγαν Παρτάλα. Όλοι τον φώναζαν Παρτάλα, εκτός απ' τους δασκάλους. Ο Χοντρός και ο Παρτάλας. Κρίμα που δεν έχω καμιά φωτογραφία τους, λέει ο Ρούντι.

Δεν ξέρω τι να πω, κι έτσι πίνουμε το τσάι μας και σε λίγο σηκώνομαι να πάω για ύπνο. Ο Ρούντι σηκώνεται κι εκείνος, κλείνει την τηλεόραση, κλειδώνει την εξώπορτα κι αρχίζει να ξεντύνεται.

Ξαπλώνω στο κρεβάτι και πιάνω την άκρη γυρισμένη μπρούμυτα. Όμως, χωρίς χρονοτριβή, αμέσως μόλις σβήνει το φως και ξαπλώνει στο κρεβάτι, ο Ρούντι αρχίζει. Γυρίζω ανάσκελα και προσπαθώ να χαλαρώσω, αν και δεν έχω διάθεση. Εδώ είναι όμως το θέμα. Όταν μπαίνει μέσα μου, νιώθω ξαφνικά να είμαι χοντρή. Νιώθω να είμαι τρομακτικά χοντρή, τόσο χοντρή που ο Ρούντι μοιάζει ανύπαρκτος, λες και απλώς δεν υπάρχει.

Παράξενη ιστορία, λέει η Ρίτα, καταλαβαίνω όμως ότι δεν μπορεί να βγάλει συμπέρασμα.

Νιώθω ψυχοπλάκωμα. Δεν έχω όμως καμιά διάθεση να συνεχίσω μαζί της. Της είπα ήδη πάρα πολλά.

Κάθεται και περιμένει, περνώντας τα κουκλίστικα δάχτυλα στα μαλλιά της.

Τι να περιμένει; Θα 'θελα να ξέρω.

Είναι Αύγουστος.

Η ζωή μου θ' αλλάξει. Το νιώθω.

Ο Ρέιμοντ Κάρβερ (1938-1988) είναι ένας από τους μεγαλύτερους διηγηματογράφους του 20ού αιώνα, που στα χρόνια της συγγραφικής του ωριμότητας χαρακτηρίστηκε από πολλούς «πατέρας» των νεαρών Αμερικανών Νεορεαλιστών.

Η ανά χείρας συλλογή ιστοριών, η οποία πρωτοκυκλοφόρησε το 1976, δημιουργώντας τεράστια αίθηση, σύστησε στο αναγνωστικό κοινό έναν συγγραφέα ο οποίος ήταν προορισμένος να γίνει κλασικός. Τα διηγήματά του ισορροπούν ανάμεσα στην κωμωδία και το δράμα της καθημερινής ζωής συνηθισμένων ανθρώπων και τον ανέδειξαν στον αμερικανό Τσέχοφ.

Η έκδοση πλαισιώνεται από αναλυτικές πληροφορίες για τη ζωή και το έργο του και εκτενές επίμετρο του μεταφραστή.

Ο Κάρβερ είναι ο φυσικός διάδοχος του πραγματικού μέντορά του, του Άντον Τσέχοφ.

Financial Times

ISBN: 978-618-03-1598-1

9 786180 315981

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 81598